

takozvano „rentno knjižico“. Lastnik te knjižice sme, kedarkoli hoče, pri poštno-hranilničnem uradu zahtevati, da se njegovi državni papirji pošljejo njemu ali pa prodajo. — Poslovanje s „papirji“ se manjpremožnemu gospodarju ne more priporočati. Znaló bi se namreč primeriti, da bi „papirjem“ cena padla, in kedar bi človek denarje potreboval, bil bi primoran papir po znižanej ceni prodati. Za papir na primer „sreberna renta“ imenovan, ki si ga za časa zadnje rusko-turške vojske dobil za 50 gld., moraš danes dati blizo 79 gld. Obresti sicer ostanejo iste, naj si papir kupim za 50 ali 90 gold. S „papirji“ toraj zamorejo poslovati le tisti, kateri imajo le toliko denarja, da jim je mogoče, kapital skoz več let pri miru pustiti in samo s obrestmi ali činži izhajati.

9. Gledé jezika, ki ga rabi poštno-hranilnični urad, treba pomniti sledeče. Poštno-hranilnični urad na Dunaji obstoji iz osem oddelkov. Eden je posebič za Štajarsko, Kranjsko in Koroško. Po teh deželah govorijo slovenski pa nemški. Zatoraj se pri nas vse tiskavnice dobivajo tudi v slovenskem jeziku. Poštno-hranilnični urad dopisuje v tistem jeziku, katerega si vložnik sam izvoli, t. j. če želiš, da ti dopisujejo slovenski, bo se tako zgodilo.

10. Kako se zapisujejo vloge? — V knjižico poštni uradnik zapiše (a) mesec in dan vložbe, (b) znesek, ki si ga bodi vložil, bodi izvil, (c) iznos vlogov še enkrat s številko, prvič se je zapisal s črkami, (d) znesek vračila, (e) imovina, t. j. vse vloge se soštejejo, (f) podpis poštne služnika in (g) krajevni in dnevni pečat nabiralnice. Vložnik naj, predno odide iz urada, na tanko pregleda spise v vložnej knjižici ter se prepriča, da li je vse prav zapisano. Knjižico naj si vložnik sam osebno varuje.

14. Prijemno potrdilo. Za vsak vložen znesek poštno-hranilnični urad na Dunaji vložniku pošilja posebno potrdilo. Ako bi toto v teku 14 dnij ne došlo vložniku do rok ali če bi isto kazalo kakšno pomoto glede zneska ali glede imena ali karsikoli drugače bodi vbujalo kakšen pomislek, takrat naj vložnik „reklamacijo“, t. j. poseben list, ki ga najde v vložnej knjižici, iz nje iztrga, popiše dotično pomoto ter list kot priporočeno ali rekomandirano pismo, ki je poštine prosto, pošlje poštno-hranilničnemu uradu na Dunaj, in sicer v zavitku ali kuverti, ki se na pošti dobiva brezplačno.

(Konec prih.)

Konjerejci meseca julija imajo zastran paše in bivanja konj pod milim nebom tiste skrbi, kakor junija. Mladim žrebcom polagati samo deteljo, brez dodanega zrnja, ni svetovati. Če bi hoteli, da nam mlada žival pri takšnej krmi jednako napreduje in pridobiva v rasti mišic in kostij, tedaj bi jednoletno žrebe moralo

vsaki dan v sebe naphati 30—40 funtov, dvaletno pa $\frac{1}{2}$ centa zelene krme. To pa ima mnogo slabih nasledkov: vamp se silno napne, prebavljanje vrši se neredno, kolika, napih, drizga muči žrebca in kosti oslabijo. Enoletnim žrebcom, če visoko iz jasli ali lojter krmo pipljejo, se hrbet neprimerno na dolgo nategne in grdo upogne. Zato se naj dodaja zmiraj saj nekaj ovsu in ječmena.

Na kopita je v tem času posebno paziti. Treba je toraj žival večkrat kovaču pokazati. Ob enem se tako kovačnici, mehu, ognju, kovanju in sajastemu kovaču privadijo in se pozneje leži dajo podkovati. V hlevu je treba konja vaditi, da rad nogo vzdigne. V ta namen vzdigni konju sedaj prvo, sedaj drugo nogo, kakor bi pri kovači bil, gladi, trkaj po kopitu, da se takšnega dela privadi, ki se pri kovanju pozneje resnično rabi.

Dve leti stara žrebca se začnejo učiti v vožnji. Oprava se jim ogrne v hlevu in po dnevu. V opravi se gonijo simotamo, na vajeti vadijo, pred branovlek, pred kaki plohi in na, posled pred vozič vprežejo. Vsaka vaja naj traja po 8 dni.

Savinjsko hmeljarsko društvo je 22. t. m. v Žavci obhajalo svoj občni zbor pod predsedništvom g. grajščaka Haupta. Vdeležilo je se veliko hmeljarjev; razlagalo o hmeljarstvu nemški in slovenski; ceno hmelju nameravajo postaviti 250 fl. za 50 kilo. Kupcev je bilo iz Prage in Nürnberga pa se ni prodalo nič, razven nekaj malega od ranega hmelja.

Sejmi. 30. jul. Klein, sv. Martin pod Wurmbergom, Kostrivnica, 31. jul. sv. Lorenc v Slov. goricah, Dol. Mahrenberg, Konjice, Zagorje, 1. avg. Gomilice, Gleichenberg, 2. avg. Podčetrtek, sv. Lenart v Slov. goricah, Schwanberg, Velenje, 4. avg. št. Ilj pri Šoštanji, Sv. gore.

Dopisi.

Iz Ptuja. (Čitalica) praznovala je 2. t. m. spomin združenja Štajerske z rodovino Habsburžanov z banketom v Narodnem domu, kateri je bil z veni in zastavami — se vé, da kot Slovenci svoje slovenske nismo skrivali — lepo okrašen. Napivalo se je Njih Veličanstvu cesarju in slavni vladarjevi rodbini, pela od vseh zbranih cesarska pesem. Desetega t. m. po odhodu cesarjevem bila je v Čitalnici beseda; udje čitalnični, gospice in gospodje so peli in svirali, blagi župnik Rajč govorili so nam dnevu primerne besede ter se hvaležno spominjali cesarja Franca Jožefa I., od katerega smo Slovenci prejeli že toliko dobrot in dokazov očetovske ljubezni. Občinstvo, katerega je prišlo mnogobrojno, posebno kmetov, imeli smo dokaj v naši sredini, pritrjevalo je živahno

besedam govornika, ter pazljivo poslušalo ubrano petje in srce razveseljevajočo godbo. Čitalnična dvorana bila je okinčana; spredaj stal je med evetlicami doprsni kip Nj. Veličanstva cesarja. Narodni dom bil je okrašen, kakor 2. t. m. da si sta mestni župan Rodošek — mož slovenskega rodu, in glavar Premerstein zabranila, da bi se bil cesar mimo lepega Narodnega doma peljal. Tudi te ljubeznjivosti naj si Slovenci zapomnijo do prihodnje volitve v okrajni zastop. To jasneje govori od besed. Slovenci porivajo pri vsaki priliki v kot, cesar bi ne smel vedeti in videti, da in kako živijo Slovenci v Ptuj in okolici, ob času volitev pa ima mestna svojad polne pešice meda in cukra, da Slovenci zvabi v svoj koš! Ne dajmo se!

Iz Ptujске okolice. (Volitve za okrajni zastop) se bližajo. Treba je Slovencem tukaj vedeti, da volijo v okrajni zastop po postavi 4 skupine, namreč: 1. vele (veliki) posestniki, 2. oni trgovci in obrtniki, ki so najviše obdani, 3. mesta in trgi, 4. kmečke občine. Kdo je veleposestnik? Veleposestnik je tukaj vsak, kdor plačuje od svojega posestva najmanj 60 fl. prave (cesarske) dače (zemljiščne dače in razredovine (Klassensteuer)). Veleposestniki tedaj niso edino grajščaki, ampak vsak kmet je veleposestnik, če plačuje toliko dače. Krivo pa bi bilo misliti, da mora od enega posestva toliko plačevati, da dobi prostor med veleposestniki. Tudi posestnik, ki ima več posestev, uživa isto pravico, ako se nahajajo vsa posestva v ptujskem okraju in če plačuje od vseh vkup najmanj 60 fl. prave dače. Toda, volitve se tisti posestnik ne sme vdeležiti, kateri v domačem katastru ni prepisan, da si je v zemljiščni knjigi prepisan in plačuje sto in sto gold. štibre. Da se da ob pravem časi prepisati, to mora biti vsakega posestnika prva skrb. Ker Slovenci v ptujskem okraju, hvala Bogu, še tudi imamo lepo število kmetov, ki so veleposestniki, moramo se za skupino veleposestnikov brigati. Trgovcev in obrtnikov, ki bi spadali v drugo skupino, je sploh malo; dozda jih je bilo v celem mestu le 9. Ker Pisk in Kasimir nista več, ostane njih 7 in med temi imamo mi Slovenci enega edinega, g. Jurco. V tej skupini Slovenci ne moremo nič pridobiti. V skupino mest in trgov spada mesto Ptuj in trg Gora, v skupino kmečkih občin pa vse občine celega okraja. Vsaka teh štirih skupin voli enako število zastopnikov v okrajni zastop. Ker jih je 40, tedaj voli vsaka skupina 10 zastopnikov. Ali je to pravična ali krivična razdelitev, kako posamezne skupine volijo, o tem prihodnjic.

Iz Ptuj. (K volitvam v okrajni zastop.) Naši nemčurji pošiljajo ravnokar sledeči poziv: „Spoštovani gospod občinski predstojnik! V kratkem se ima vršiti volitev v okrajni zastop ptujski. Mnogo mož napred-

naškega mišljenja (?) iz celega (?) okraja kakor tudi iz Ptuj samega, imajo za potrebno, da preide večina okrajnega zastopa, katera je sedaj v rokah duhovnih gospodov in njihovih pokornih privržencev zopet v roke naprednaške stranke. To je posebno treba zavoljo šole. Ti možje so mnenja, da se naj duhovni gospodje bolj pečajo z dušnim poslom svojih farmanov nego s posvetnimi zadevami! Za šolo in njeno izboljšanje se bodo gotovo tisti kmetje in meščanje bolj brigali kot duhovni gospodje, kateri ne smejo imeti rodovine in še celo poznati ne smejo čutstva očine ljubezni. Sestavil se je tedaj v Ptuj odbor iz veliko posestnikov in meščanov, kateri ima nalogo skrbeti za večino v okrajnem zastopu. V imenu tega odbora usojajo si podpisani vas prositi, da nas v našem delovanju podpirate ter da nas kot naprednaški mož, kateremu je izročila občina njen blagor, tudi v tej zadevi za blagor in za korist okraja sodelujete. Poznejši predlogi se bodo objavili. Ernst Eckl, Martin Kaiser, Wilhelm Pisk, Dr. H. Mihelič, Simon Hutter, Otto Bratanitsch, Gustav Rodoscheg, Woldemar Hintze, Josef Mlakar, Tomaž Dajuko, Franc Šosterič, Franc Lešnik, Franc Mendaš, Mihael Puchberger, Anton Schneeberger, Anton Svaršnik, Johann Marinič, Josef Kolarič.“ Toti poziv je tako predrzno sestavljen, kakoršnega je mogoče le hujskaču dr. Mihelič-u sestaviti. Mar ta doktor misli, da duhovnik ne sme biti v okrajnem zastopu, kateri o gospodarstvu gotovo toliko razume kakor Hans Mihelič? Ali nimajo duhovni tiste državljanske pravice nego vsakateri advokat? Sicer je pa med 40 odborniki okrajnega zastopa le 6 duhovnikov, kateri so skoraj vsi tudi posestniki in kateri so pri tistih večini, to je narodnej, katera je zadnja tri leta to je od tistega časa sem, kar imajo naši Slovenci večino, plačala 8000 fl. reči osem tisoč od tistega dolga, katerega je napravila poprej nemškutarska večina, kajti nemčurska večina je znala tako dobro gospodariti, da je v malo letih napravila 23.000 fl. dolga, in sedaj ga mora naša večina plačevati. Tudi se zelo čudimo, da sta tota poziv podpisala do sedaj poštena kmeta Jožef Mlakar in Tomaž Danjko. Kdo vaji je zapeljal? — Naše kmete pa zopet prosimo, da naj bodo pozorni in da naj se učijo spoznavati prijatelja Slovence od nemčurskega sovražnika!

Iz zgornje Savinjske doline. (Šeststoletnica Habsburška) se je kolikor toliko slovesno obhajala povsod; ravno tako tudi v Gornjem gradu, kder je c. kr. okr. sodnija. Iz zanesljivega vira se je zvedelo: vsi tamošnji c. k. uradniki, občinski odborniki, kraj. šolski svet, učitelji z mladino in množina prostega ljudstva, so se službe božje vdeležili, razun g. M., ki je ravno ta dan z obnim odbornikom

Č. šel na inventuro k Ložekarju v Luče, kder je bila tudi v ta namen slovesna sv. meša; ali nikomur ni znano, da bi se ova dva gosd. udeležila cerkvenega opravila; zakaj ne, to je znano vsakemu, ki z g. M. občuje, akoravno od slovenske matere na Polzeli rojen, vendar je nasprotnik Slovencev, čerano nemškega jezika čisto zmožen ni. Želeti bi bilo, naj bi ta gospod, tako tudi drugi pisači s strankami bili bolj prijazni, kakor do zdaj. Svetovati je tudi onemu g. M., naj se v prihodnje bolj geografije poprime, da bo vsaj za bližnje slovenske kraje vedel, ker baje je ta g. ta čas ko je bil za službovanje v Gornjigrad imenovan, še kak vojak v Kremsu povprašal, ali sliši Gornji grad v ljubljansko ali celjsko nadsodnijo?

Pri sv. Pavlu v Savinjski dolini. Znani med Slovenci naselivši se bar. Hackelberg, kateri je katoliško duhovščino mnogo žalil — imenujoč jo n. pr. „Eulen Roms“. in slovensko ljudstvo, po njegovem izrazu „dumme Bauern“, več let kot „bürgermeister“ strahoval — padel je z županskega stola. Vkljub silnej agitaciji za grajščaka, o katerej še danes v podrobnostih molčimo — podlegel je velikonemški baron, ter je v denašnje občinske seji bil za župana izvoljen obče spoštovani slovenski kmet g. Zagoden, a za svetovalce gg Zanier, Potočnik, Šrajnar in Marinec, vsi naši možje.

Vender so ljudje, hvala Bogu! sprevideli, da s tujci ne gre. Zato: Svoji k svojim! Slovenci! ne pozabite, kdo je vaš pravi prijatelj! Živio naš novi župan! Živeli zavedni odborniki narodnjaki!

Iz Šmarijskega okraja. (Nemški šulferajn — Celjski lisjak). Pred kratkim ste slišali, kako so se udje za nemški „šulferajn“ lovili. Temu še ni konec. Wreschagg še vedno vpije in Wouk še vedno lovi. Kako dolge zanjke pa ta Wouk ima, lahko iz tega razvidite, da so še celo do Slatine pri Ponkvi segle. In kaj mislite, koga je tam vjel? Edinega Loškega in „lisjakovega“ pristaša Antona Galufa. Pa nikakor ne mislite, da je na Ponkvi veliko takih „lisjakovih“ pristašev. Samo dva sta, omenjeni A. Galuf v Slatini in pa A. Zdolšek, po domače Ferjuc v Cecinjah. — Ponkva je bila in bo ostala narodna ter ne bo trpela v svoji sredini časnikov, v katerih se katoliški duhovniki in Slovenci smešijo in zaničujejo. Ona je ponosna, da je slovenska, ponosna pa tudi na mnoge odlične narodnjake in učenjake, ki so v njej beli dan zagledali. Dva „lisjaka“ ki sta in še morda zdaj skrivaj po Loški pošti na Ponkvo dohajata, ne bota nič naredila. In kaj se Galufa v „lisjaku“ tako dopade? To, da prinaša „bisl bindiš, bisl tajč“, kajti njemu se „tajč“ jako potrebno zdi, ako hoče kdo iz Ponkve do Loč priti. In čujte! Nekdo (!) iz Ponkve je se

letošnjo zimo še celo v „lisjaku“ oglasil. Blebetal je v njem reči, da sam ni vedel, kaj misli povedati. Dopisun! ostani raji pri plugu, kajti Ti si takrat „lisjaku“ pripomogel, da je okoli 200 kozlov prinesel. — V predzadnjem dopisu ste slišali, da je na Ponkvi še celo prvi občinski svetovalec in cerkveni ključar k nemškemu „šulferajnu“ pristopil. — Ker se pa od nekatere strani cerkvenemu ključarju Fr. Brglez-u, ki je zaveden in zvest Slovenec pa tudi priden katoličan, očita, da smo njega mislili, povemo danes, da je ovi občinski svetovalec in cerkveni ključar Franc Korže, ki je še vedno ud nemškega (prajzovskega) „šulferajna“. Misli je sicer že izstopiti, toda sedaj si je zopet premislil, Dovolj se je že pisalo, kaj da je nemški „šulferajn“, kaj mislijo o njem in kako ga obsojajo odlični Nemci in častita duhovščina. Obžalujemo samo to, da taki ljudje v takem odlično narodnem kraju, kakor je Ponkva, še vedno častna mesta zavzemajo. Konečno pa prosimo velespoštovanega c. kr. okr. sodnika, da takim pisacem, ki vedno rogovilijo in Slovencem sovražno politiko vganjajo, vsaj enkrat duri pokaže, kajti drugače bi se znalo spoštovanje in zaupanje do c. kr. uradnikov pri prostem ljudstvu rušiti. Saj je dandanes dovolj poštenih in zmožnih pisarjev, ki se nikakor s politiko ne pečajo.

Iz Črešnjevec pri Slov. Bistrici. (Novega župana) izvolimo si, ki nas ne bode tako smešil pred celim slovenskim svetom, kakor je to storil naš nedavno pred samim cesarjem. Stal je pred Njimi, kakor lipov bog zraven dveh botrov in govoril, da se je vsak izobražen smejal. Kakšne pa so naše ceste? Ko smo seno vozili, napregali smo pred vsaki voz veliko živine, pa vendar je marsikateri v blatu tečal ali se v graben prekopicnil. Kako imamo okolo cerkve? Staročastne lipe so proč, zida ni več, ura pa ob 11. uri kaže na 4. pa jih naklesti 16 po zvonu. Kako se za policijski red skrbi, to nam kaže ponočni vreš in tuljenje po vesi, da pošteni in trudni ljudje še spati ne morejo. Kdo je Sorschagg, znani Miglic, tega še niti omeniti nečem, ker nam ne more biti v posebno čast. Zato, dragi rojaki, poštene slovenske duše, vzdramite se, otreste Migličevo komando! Izberite izmed poštenjakov župana, ki nam bode v čast, občini pa v korist. Domoljub.

Iz Koprivnice. (Gosp. učitelj Jože Drozg †). Dne 10. jul. ob 6. zvečer smo izročili slovesno telesne ostauke nam nepozabljivega še le 46 let starega učitelja Jož. Drozga v krilo matere zemlje. Pokojni učitelj je najpoprej v Oplotnici, Čadramske fare, dalje časa v Dobji pri št. Vidi pri Planini, naši nežnji mladini pa je bil odgojitelj nad 16 let. Dve

prelepe lastnosti kinčale ste v življenju našega Jožefa; bil je naroden učitelj in miroljuben sosed. Glej! „Slov. Gosp.“ od leta 1870 se je na tebe naročeval in z veseljem [te prebiral; kedaroli pa je šlo za narodno reč, bila je beseda blagega pokojnika: „To pa že mora biti.“ Priljubljen bil je tudi faranom, kar svedočijo njih besede: „Se pač niso nikomur zamerili.“ Prav so imeli domači č. g. župnik, da so v svojem pogrebem govoru posebno poudarjali rajnega zastopnost z duhovenstvom in ljudstvom. K večnemu počitku spremljali so ga 4 duhovniki in mnogo ljudstva; sosedni učitelji in učiteljice pa so mu zapeli za slovo genljiv „blagor.“ Gomilo pokojnega so rosile obilne solzice učeče se mladine. Bodi mu zemljica lahka!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar je v treh pis-mih zahvalo izrekel Štajercem in Kranjcem pa tudi vojakom, katere je na svojem potovanju ogledoval. — Vojaštvo je pomnoženo za nov regiment, ki bode skrb imel v vojski za železniško-telegrafne [potrebe. — Goriški deželni odbor prosil je ministra Konrada, naj uvede na državnih učilnicah italijanski in slovenski poučni jezik namesto nemškega, ker tam Nemcev ni, pa minister, se brani. Isti minister si je tudi z nemškimi konservativci navskriž, ker je olajšave v novi šolski postavi dovoljene z izvrševalnimi svoji ukazi tako priškrceval, da so nemški kmetje silno nezadovoljni, njihovi poslanci bodo v deželnem zboru gornje-avstrijskem gotovo zoper tako razlaganje obstoječih postav ugovarjali in tako se utegne propad ministra Konrada uresničiti, kajti Čehi in Poljaci ga tudi niso kaj veseli. — V českem zboru je dr. Rieger nastvetoval važne premembe volilnega reda, z ozirom na število prebivalcev in na svoto davka bi se naj število poslancev odmerilo brez ozira na Nemce ali Čehe; vsakemu se naj pravica prizna! — Dunajsko mesto je 1. 1683 meseca septembra bilo Turkov rešeno, zlasti s pomočjo poljskega kralja Sobieskija in českich novih regimentov, med katerimi je bil tudi sedanji naš regiment št. 47. Obhajati bi se morala tedaj v kratkem 200letnica, dunajski liberalci pa tega nečejo iz jeze na ministra Taffeja, Poljake, Čehe in Slovence; pravi meščanje pa so hudi, češ, da zgubijo veliko dohodkov, ker ne bo obiskovalcev v mesto; nemški liberalci toraj uže same jeze, da so v državnem zboru v manjini, razsajajo sami neumno zoper sebe! — Magjari so mislili, da so Slovake popolnem potlačili, če so občinske table in vsi napisi uradnic, krčem, štacun magjarski pa varajo se, Slovaki napredujejo v kljub silnemu pritisku. Srbi so ostanke svojega na Dunaji pokopanega pesnika Radičevića prepeljati dali v

Karlovec, kder je bil nov pogreb, sijajen, Srbov je došlo iz vseh vetrov sveta; Magjaram in Nemcem to zopet ni po volji. — Dalmatinski deželni zbor bil je nagloma razpuščen. Hrvati so živahno zaupili: živio, hrvatski kralj Franjo-Josip!

Vnanje države. Nemški cesar Viljem prireja svojim vojakom novo puško repertirarco, iz katere bodo krogle kar sipali na sovražnika. Močno zavzema ljudi to, da Nemec in Rus meje drug proti drugemu močno utvrdujeta; tam vedno več vojakov, kanonov, šanc in živeža kupičijo — Rusi prodajo veliko zrnja in živine v tuje dežele, noveji čas, kar je železnica v Batu ob Hvalinskem morji dozidana, vedno več petroleja. — Rumuni so iz Belgije pozvali slovitega generala Brialmonta, ki jim izdeluje črtežev za nove trdnjave; naročili so uže 250 Kruppovih kanonov in 475 milijonov opek (ciglov), da bodo šance delali okolo Bukarešta. — Italijanski vojni minister odpotoval je na Francosko; pravijo, da pomeni to kaj posebnega, kakor tudi to, da Turki vedno več oficirjev na Prajzovsko pošiljajo učiti se vojaških znanostij; pravijo, da hoče Turk stopiti namesto Italije v zvezo z Avstrijo in Nemčijo; sploh razmere evropskih držav se nekako mešajo. — Francozi poslali so v osrednjo Afriko nekega Brazzaja z vojniki, da jim pridobi deželo ob reki Kongo; toda Anglež Stanley je uže pred njim tam in sedaj je se bati, da se zgrabita. — Zavoljo kopanja družega Sueškega kanala se je angleški minister Gladstone porazumel s francoskim podjetnikom in staviteljem prvega Sueškega kanala, inženirjem Lessepsem. V Egiptu razsaja kolera zmiraj huje, posebno v Kajiri, kder je umrlo v 24 urah 427 ljudi; mnogo prebivalcev je v puščave pobegnilo; okolo 700 zakuhanih hiš so v Kajiri zažgali, pa še le ni konca strašnej bolezni; pravijo, da so jo uže zatepli v Malto. — V Tonkinu začnejo Francozi boj meseca oktobra, ko poneha sedanje tamonje silno deževje.

Smešnica 30. Črešnjevskega „rihtarja“ botri gemeinderoti in gemeindešusi znajo tako nemškutarščino: Bi gec? Nur gut get! Tajč sogen, bindiš šlogen. Marš ausi.

Razne stvari.

(Svitli cesar) so štajerskemu „vsemu prebivalstvu“ iz Leobna dne 17. jul. t. l. naznanili v pismu do c. kr. namestnika barona Kübeka svojo zahvalo za sijajni sprejem. Objavimo pismo brž, ko dobimo v roke slovensko prestavo. Do sedaj ga še nismo videli. Mari-borski okrajni glavar je dal na oglih prilepiti samo nemško pismo. Ob času vojske l. 1859, 1866, 1878 bili so cesarski oklici tudi sloven-